sygn. akt: **D 6/21**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: radca prawny **Bożena Bilkiewicz-Bańka**
Sędziowie: radca prawny **Zofia Filipek-Kraczek - sprawozdawca**
radca prawny **Teresa Silmanowicz**

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Beaty Ogrodnik-Kołodziejczyk**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…)r. sprawy radcy prawnego (…), syna (…), ur. (…)r. w (…)
obwinionego o to, że:

1. W okresie od (…) r. do (…)r. po podjęciu się prowadzenia na rzecz p. (…)sprawy o zadośćuczynienie od (…)., pomimo poczynionych uzgodnień, nie wniósł w (…) r., a następnie w (…) r., pozwu do sądu w tym przedmiocie, informując jednocześnie, że sprawa jest w toku, gdzie w efekcie okazało się, iż tej czynności nie wykonał przez co wprowadził p. (…)w błąd, pozorując działania i utrzymując, że prowadzi sprawę o zadośćuczynienie, czego faktycznie nie zrobił, a co skutkowało przedawnieniem roszczenia,
   tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

2. W okresie od (…) r. do (…) r. brak było z nim jako radcą prawnym kontaktu lub kontakt był utrudniony odnośnie sprawy wymienionej w pkt 1,
   tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia

6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

uznaje obwinionego radcę prawnego (…)**winnym tego, że:**

I. W okresie od (…) r. do (…) r. po podjęciu się prowadzenia na rzecz p. (…)sprawy o zadośćuczynienie od (…)pomimo poczynionych uzgodnień, nie wniósł w (…) r., a następnie w (…) r., pozwu do sądu w tym przedmiocie, informując jednocześnie, iż sprawa jest w toku, a faktycznie tej czynności nie wykonał przez co wprowadził p. (…)w błąd, pozorując działania i utrzymując, że prowadzi sprawę o zadośćuczynienie, czego nie zrobił, a co skutkowało przedawnieniem roszczenia, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.)
i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu karę dwukrotności minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w (…)roku w wysokości 5.200 zł (słownie: pięć tysięcy dwieście złotych).

II. W okresie od (…) r. do (…) r. brak było z nim jako radcą prawnym kontaktu lub kontakt był utrudniony w przedmiotowej sprawie
tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.)
i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza Obwinionemu karę nagany.

III. Na postawie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obok kary wymienionej w pkt I-II orzeka zakaz wykonywania patronatu na czas do trzech lat.

IV. Na postawie art. 65 ust. 2e ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych obok kar wymienionych w pkt I-II orzeka obowiązek przeproszenia przez Obwinionego radcę prawnego (…)Pokrzywdzonego (…)za przypisane Obwinionemu przewinienia dyscyplinarne w piśmie przekazanym Pokrzywdzonemu przesyłką za potwierdzeniem odbioru w terminie siedmiu dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

V. Na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionego radcy prawnego (…)na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1.769 zł (słownie: tysiąc siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych).

Przewodniczący Członkowie

Bożena Bilkiewicz-Bańka Zofia Filipek-Kraczek Teresa Silmanowicz

sygn. akt D 6/21

Uzasadnienie

W dniu (…)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęła skarga p. (…) (Skarżący) na postępowanie radcy prawnego (…). Skarżący zarzuca radcy prawnemu, iż w okresie od (…) r. do (…)r. po przyjęciu do prowadzenia jego sprawy o zadośćuczynienie od (…). i poczynionych uzgodnień radca prawny nie wniósł w (…) r., a następnie w (…) r. pozwu do sądu w tym przedmiocie informując Skarżącego, iż sprawa jest w toku. Tym samym wprowadził Skarżącego w błąd pozorując czynności, których faktycznie nie wykonał a swoim działaniem doprowadził do przedawnienia roszczenia przysługującego Skarżącemu. Nadto w skardze podnosi, iż w tym okresie tj. od (…) r. do (…) r. kontakt z radcą prawnym był niemożliwy lub utrudniony.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (…)r. sygn. akt RD-(…)wszczęła dochodzenie, w wyniku którego uznała, iż postępowanie radcy prawnego wypełnia dyspozycję art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i może świadczyć o możliwości popełnienia przez radcę prawnego (…)przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy w dnia 6 listopada 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.). Wezwany do ustosunkowania się do sformułowanych w skardze zarzutów radca prawny (…)nie przedstawił swojego stanowiska w tej sprawie.

Po przesłuchaniu radcy prawnego (…)w charakterze obwinionego postanowieniem z dnia (…)r. sygn. akt RD-(…)Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie przedstawiła mu zarzuty, wskazując że:

1) w okresie od (…)r. do (…) r. po przyjęciu do prowadzenia na rzecz p. (…)sprawy o zadośćuczynienie od (…)pomimo poczynionych uzgodnień nie wniósł w (…) r. a następnie w (…) r. pozwu do sądu w tym przedmiocie informując jednocześnie, że sprawa jest w toku, gdzie w efekcie okazało się, iż tej czynności nie wykonał przez co wprowadził p. (…)w błąd, pozorując działania i utrzymując, że prowadzi sprawę o zadośćuczynienie, czego faktycznie nie zrobił a co skutkowało przedawnieniem roszczenia,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art.

6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.),

2) w okresie od (…) r. do (…) r. z radcą prawnym (…)brak było kontaktu lub kontakt był utrudniony odnośnie wymienionej w pkt 1 powyżej sprawy,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Przesłuchany w charakterze obwinionego radca prawny (…)potwierdził, iż zarówno w (…) r. jak i (…) r. nie złożył pozwu przeciwko (…). o zadośćuczynienie pomimo uzgodnień ze Skarżącym. Radca prawny wyjaśnił, iż w (…)r. ustnie poinformował Skarżącego, że jego roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela jest zbyt wygórowane i trudne do udowodnienia. Jednakże Skarżący zdecydował o skierowaniu sprawy na drogę sądową przekazując mu dokumenty związane z procesem i udzielając pełnomocnictwa. Obwiniony wyjaśnił, iż z uwagi na sytuację rodzinną nie złożył pozwu o czym nie poinformował Skarżącego. Potwierdził również, że z uwagi na sprawy rodzinne kontakt z nim był utrudniony. W toku przesłuchania w charakterze obwinionego nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych jak również oświadczył, że nie będzie korzystał z prawa do końcowego zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie (art. 321 k.p.k.).

Radca prawny (…)w piśmie z dnia (…)r. zwrócił się o konsensualne zakończenie postępowania dyscyplinarnego w trybie art. 335 k.p.k. w zw. z art. 74^1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych poprzez oświadczenie o dobrowolnym poddaniu się karze pieniężnej w wysokości po półtora krotności minimalnego wynagrodzenia za pracę za każde z przewinień dyscyplinarnych objętych zarzutami oraz zakazowi wykonywania patronatu przez okres trzech lat z obowiązkiem przeproszenia pokrzywdzonego, z zastrzeżeniem kary łącznej (art. 65^1 ustawy o radcach prawnych) w wysokości dwukrotności wynagrodzeni minimalnego.

Skarżący negatywnie odniósł się do propozycji radcy prawnego uznając, iż proponowana kara jest nieadekwatna do popełnionych przez radcę przewinień.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie mając na uwadze, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy ustalający istotne okoliczności sprawy jest wystarczający

do zakończenia postępowania postanowieniem z dnia (…)r. zamknęła dochodzenie w niniejszej sprawie.

Następnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie skierowała do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie wniosek o ukaranie radcy prawnego (…)z dnia (…)r. (data wpływu) zarzucając, że:

1) w okresie od (…) r. do (…) r. po przyjęciu do prowadzenia na rzecz p. (…) sprawy o zadośćuczynienie od (…)pomimo poczynionych uzgodnień nie wniósł w (…)r. a następnie w (…) r pozwu do sądu w tym przedmiocie informując jednocześnie, że sprawa jest w toku i w efekcie tej czynności nie wykonał przez co wprowadził p. (…)w błąd, pozorując działania i utrzymując, że prowadzi sprawę o zadośćuczynienie, czego faktycznie nie zrobił a co skutkowało przedawnieniem roszczenia,
   tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.),
2) w okresie od (…)r. do (…) r. z radcą prawnym (…) brak było kontaktu lub kontakt był utrudniony odnośnie wymienionej w pkt 1 powyżej sprawy
   tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Wniosek o ukaranie radcy prawnego (…)został rozpoznany na rozprawie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Lublinie w dniu (…)r. Na rozprawę radca prawny (…)stawił się osobiście, osobiście stawił się także Skarżący.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Dokonując analizy przedmiotowej sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż zarzuty popełnienia deliktu dyscyplinarnego stawiane radcy prawnemu (…) i szczegółowo opisane we wniosku o ukaranie **są zasadne i znajdują oparcie w**

zgromadzonym materiale dowodowym.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod rozwagę dokumenty dopuszczone jako dowód w sprawie, dał wiarę tym dokumentom, bowiem nie znalazł podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Sąd uwzględnił także złożone na rozprawie zeznania Skarżącego oraz wyjaśnienia Obwinionego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przyjął, że w ramach przeprowadzonego w sprawie postępowania zostały zbadane wszystkie okoliczności warunkujące prawidłową ocenę przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej Obwinionego. Radca prawny (…)udzielając wyjaśnień na rozprawie potwierdził, iż zarówno w (…) r. jak i (…) r. nie wniósł do Sądu pozwu przeciwko (…). o zadośćuczynienie pomimo uzgodnień ze Skarżącym. Tłumaczył, iż powodem nie złożenia pozwu była sytuacja rodzinna nie konkretyzując przy tym jakie zdarzenia spowodowały zaistniałą sytuację. Złożone wyjaśnienia w żadnym stopniu nie usprawiedliwiają faktu niewykonania przyjętych zobowiązań, co w konsekwencji doprowadziło do negatywnych dla Skarżącego skutków w postaci przedawnienia roszczeń w stosunku do ubezpieczyciela. Należy podnieść, iż pomoc prawna świadczona przez radcę prawnego ma na celu ochronę prawną interesów podmiotów, które zwracają się do prawnika o pomoc. Radca prawny zobowiązany jest do najwyższej staranności w wykonywaniu swojego zawodu korzystając ze swojej wiedzy prawniczej i doświadczenia, świadcząc pomoc prawną tak, aby należycie reprezentować interes swojego klienta. Radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością, uwzględniając profesjonalny charakter działania przy uwzględnieniu, iż wykonuje zawód zaufania publicznego.

Zgodnie z brzmieniem art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Tak więc przy wykonywaniu swojego zawodu, radca prawny obowiązany jest do przestrzegania przede wszystkim zasad etyki radcy prawnego co należy rozumieć, iż radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje sumiennie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw.

Zgodnie z art. 6 Kodeku Etyki Radcy Prawnego radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Wskazany przepis art. 6 Kodeksu stanowi zbiór najważniejszych zasad, jakimi powinni kierować się radcowie prawni przy wykonywaniu

swojego zawodu. Jako sprzeczne z tymi zasadami należy rozumieć takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta co do wykonywanych czynności. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, gdzie radca prawny przyjmując pełnomocnictwo do reprezentowania swojego Mocodawcy nie tylko nie wykonuje swoich zobowiązań nie składając pozwu to świadomie wprowadza Skarżącego w błąd informując , że sprawa jest rozpatrywana przez sąd. Czyni to przez okres od (…) r. do (…) r. nie ujawniając aktualnej sytuacji pomimo tego, iż Skarżący wielokrotnie zwracał się z prośbą o informacje o stanie swojej sprawy. Nie jest żadnym wytłumaczeniem czy też usprawiedliwieniem nie złożenia pozwu wskazywana przez radcę prawnego sytuacja rodzinna, której także na rozprawie nie omówił. Radca prawny w przypadku braku możliwości wykonania przyjętego zobowiązania powinien przede wszystkim poinformować o tym fakcie Skarżącego i ewentualnie za jego zgodą udzielić pełnomocnictwa substytucyjnego innemu radcy prawnemu lub nawet wypowiedzieć pełnomocnictwo jeżeli dalsze działanie radcy prawnego nie będzie możliwe. Radca prawny (…)zamiast poinformować Skarżącego o trudnej sytuacji rodzinnej, której zaistnienie uniemożliwiało, jego zdaniem, wykonywanie czynności związanych z prowadzeniem sprawy unikał kontaktu ze swoim Klientem. Takie działanie radcy prawnego jest sprzeczne z obowiązkiem wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania jak również dbałością o interesy i prawa Klienta. Należy z całą mocą podnieść, iż takie postępowanie radcy prawnego pozbawiło Skarżącego możliwości dochodzenia odszkodowania od firmy ubezpieczeniowej, bowiem niewniesienie pozwu w zawitym terminie doprowadziło do przedawnienia roszczeń.

W świetle art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Istotą nakazu lojalnego postępowania radcy prawnego wobec klienta jest zagwarantowanie tego, by klient mógł pokładać pełne zaufanie w tym, że radca prawny świadczy pomoc prawną na jego rzecz w sposób, który nie narusza jego interesów. Celem świadczenia pomocy prawnej jest bowiem ochrona praw klienta. W niniejszej sprawie radca prawny w sposób ewidentny naruszył interes Klienta pozbawiając go możliwości sądowego dochodzenia roszczeń nawet tych, które zdaniem radcy prawnego, nie zostałyby uwzględnione w toku procesu cywilnego.

Przedstawione wyżej zachowanie radcy prawnego (…)wypełnia znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Postępowanie radcy

prawnego (…)należy uznać za wysoce naganne i w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego adekwatną formą reakcji na przewinienia, których dopuścił się Obwiniony jest wymierzenie Mu na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kary dwukrotności minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w (…)oku w wysokości 5.200 zł (słownie: pięć tysięcy dwieście złotych) za przewinienie określone w pkt I sentencji orzeczenia oraz na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych kary nagany za przewinienie określone w pkt II sentencji orzeczenia.

Nadto na postawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych Sąd orzekł zakaz patronatu na okres trzech lat, a na podstawie art. 65 ust. 2e ustawy o radcach prawnych zobowiązał Obwinionego do pisemnego przeproszenia Pokrzywdzonego (…)w terminie siedmiu dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Wymierzając ten rodzaj kar dyscyplinarnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze okoliczności popełnienia deliktu dyscyplinarnego oraz negatywne skutki, jakie przewinienie pociągnęło za sobą dla Skarżącego

W ocenie Sądu orzeczona kara odpowiada interesowi samorządu radców prawnych, a jednocześnie stanowi realne zadośćuczynienie naruszonemu poczuciu zaufania do zawodu radcy prawnego.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje swoje oparcie w przepisie art. 70^6 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych. Stosownie do tego przepisu w razie ukarania koszty postępowania ponosi Obwiniony.

Na zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego w łącznej wysokości 1769 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych) składają się w szczególności koszty ryczałtu członków składu orzekającego, koszty ryczałtu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego określone Uchwałą Nr 10 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 23 czerwca 2008 r., której tekst jednolity został ogłoszony Uchwałą Nr 38/IX/2014 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 2 czerwca 2014 r. zmienionej Uchwałą nr 224/X/2020 Prezydium Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia 7 stycznia 2020 r. oraz koszty korespondencji doręczanej w sprawie stronom w łącznej wysokości 93,50 zł (słownie: dziewięćdziesiąt trzy zł 50/100).

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE:

Na podstawie art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020r., poz. 75 ze zm.) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w terminie czternastu dni od dnia doręczenia odpisu niniejszego orzeczenia.

Przewodniczący:	Członkowie:	
Bożena Bilkiewicz-Bańka	Zofia Filipek-Kraczek	Teresa Silmanowicz
……	……	……